

I tromesečje

1. BOŽJA REKA LJUBAVI

Pretpostavimo da je voda Nila ostala u Viktorijinom jezeru. Egipat bi tada ostao nenastanjen, bio bi pustinja. No, vodu je nemoguće zadržati, jezero je mora dati i ona teče na dugo putovanje sve do Egipta.

Bog je okean ljubavi, dovoljno velik da izobilno namiri potrebe svakog pojedinca na svetu. Isus je Bog u vidljivom obliku: On je Božja ljubav koja je hodala, ljubav koja je plakala, ljubav koja je saosećala sa ljudima, ljubav koja je zasukala rukave u nevolji i pomagala. Isus - to je ta vidljiva reka Božje ljubavi koja je sišla s neba ka nama, u našu pustinju života.

No, još se nešto moralo dogoditi, jer je tako Bog planirao, a o tome čitamo u Prvom Jovanovom pismu: »Po tom poznamo ljubav što On za nas dušu svoju položi: mi smo dužni polagati duše za braću.« (1. Jovanova 3.16)

Na krstu se probila bujica Božje ljubavi, pravo u duhovnu i duševnu pustinju ovoga sveta. Reke ljubavi su tekle i tekle, i još uvek teku. Svaki čovek, svaka žena, svako dete, crne, smeđe ili bele puti čuje Božji govor sa krsta, žubor ove reke koji govori: »Pogledaj na krst, i znaj: Evo, toliko te volim!«

»Bože, kako možeš da me ovakvog ljubiš?« možda se pita neko. »Zao sam čovek. Buntovnik. Ne volim Te celim srcem. Vređam Te. Učinio sam mnoga zla i sebi i drugima.« No, Bog će na to samo reći: »Pogledaj na Hristov krst, i znaj: Eto, toliko te volim. I zbog moga Sina mogu preći preko svega toga i oprostiti ti.«

Subota je vreme za sećanje. Pogledaj na krst i ne zaboravi: niko te ne voli više od Boga!

2. USPOSTAVITI ODNOS POVERENJA SA BOGOM

Psalam 118,6

Tekst u Psalmu 118,6 nas uverava da je Bog na našoj strani. Nema-
mo potrebe da se brinemo. Budući da imamo obećanje da će Bog biti
na našoj strani kada Mu poklonimo svoje puno poverenje, ne treba ni
da se plašimo. On nas sluša kada ga pozovemo. On je s nama kada se
suočavamo s najtežim okolnostima na ovoj Zemlji.

Stres i briga se već dugo povezuju s visokim krvnim pritiskom,
srčanim problemima, depresijom, napadima straha i mnoštvom drugih
fizičkih bolesti. Ima mnogo toga u ovom životu oko čega bismo se mogli
zabrinjavati: sigurnost zaposlenja, zdravlje, dovoljno hrane i odeće,
vlastito obrazovanje i školovanje dece, odnosi s drugim ljudima, lista je
naizgled beskrajna. Ipak, u Mateju 6,27-30. Hristos nam savetuje da se
ne brinemo za sutra, pa čak ni za svoje osnovne potrebe. Zašto? Zato što
je Bog za upravljačem. Osloniti se na Onoga koji zna sutrašnjicu može
nam dati mir i odmor danas. Taj mir u duši unapređuje naše duhovno i
telesno zdravlje. Mi se možemo hrabro osloniti na Gospodnje staranje i
na Njegovu mudrost i ljubav (Jevrejima 13,6).

Prva Jovanova 4,18

Posledica greha je strah. Zato su se Adam i Eva sakrili od Gospoda
u vrtu (1. Mojsijeva 3,8-10). Kao ljudi, mi često dozvoljavamo strahu
da upravlja našim ponašanjem i da utiče na izbor naših vrednosti. Mi
se plašimo smrti, pa pokušavamo da ostanemo zdravi i da izgledamo
mladi. Mi se plašimo poraza, pa činimo sve što je u našoj moći da
budemo uspešni. Plašimo se mraka, pa i noću držimo upaljena svetla.
Plašimo se da ćemo izgubiti one koje volimo, pa ostajemo dugo bud-
ni i brinemo se za njih. Plašimo se drugih ljudi, pa se naoružavamo
štapovima ili oružjem. Plašimo se šta će drugi misliti o nama, pa se
trudimo da kontrolišemo sliku koju im pružamo. Sve te vrste straha
udaljavaju nas od našeg Stvoritelja. Svi ti strahovu ukazuju na smrt
i prevaru. Biblija nam kaže u 1. Jovanovoj 4,18 da »savršena ljubav
izgoni strah«. Više ne treba da se plašimo, zar ne?

Nauka potvrđuje vezu između vere i fizičkog zdravlja. Ali i više od
toga, mi sami možemo da iskusimo ozdravljenje svog duhovnog života
koje će se proširiti na sva ostala područja našeg postojanja. Takva vrsta

ljubavi može doći samo od našeg Stvoritelja. Potrebna je vera da bismo mogli verovati, ali ne može se poreći da u srcu koje je prihvatilo Božju savršenu ljubav postoji sila. Konačno izlječenje stoji nam na raspolaganju ako dozvolimo Njemu da deluje na naše slomljeno srce i život. Onda ćemo moći da prestanemo da se krijemo od svoga grešnoga srca i da počnemo da živimo u sili Njegove ljubavi. Ako svoj život i srce nismo do danas predali Gospodu učinimo to sada!

3. STAV ZAHVALNOSTI

2. Korinćanima 4,15.16

»Dragi Isuse,« molio se mali Jovan, »Hvala Ti za hranu.« Prijatelji i porodica okupili su se oko stola i pognuli glave kada je Jovan počeo da se zahvaljuje Bogu u molitvi. Ali, Ostin je bio zahvalan za mnogo više od same hrane na stolu.

Nastavio je da se moli: »Hvala Ti za mamu i tatu, Maju i Jelenu, mačku, zlatnu ribicu i psa Smajlija, kao i za moju školu, drveće, hleb, sok i za travu po kojoj se igram, a i za igračke u mojoj sobi.«

Upravo kada su gosti pomislili da je molitva pri kraju, Jovan je duboko udahnuo, da ne bi ostao bez daha, i nastavio: »Hvala Ti za moj krevet i moje ćebe, za Isusa i ptice napolju, za moju viljušku i mleko...« Jedna od prisutnih osoba priznala je da je pogledala Jovana za vreme molitve i zapazila da mu oči nisu zatvorene - gledao je po kući i kroz prozor, tražeći sve na čemu može da zahvali Bogu. Zahvaljivao se za sve što je privuklo njegovu pažnju. Iako je Jovan bio gladan, kao i gosti, bio je pokrenut da zahvaljuje Bogu. Možda bi bilo dobro da vernici slede Jovanov primer i počnu da zahvaljuju Bogu. Što više zahvaljujete Bogu, to više zapažate mnoge darove na kojima treba da budete zahvalni.

Bez obzira kakav je dan, koliko se osećamo iscrpljeno ili napeto, najvažniji trenuci bogoslužjenja koje ćemo ikada imati jesu oni koji su obeleženi zahvalnim proslavljanjem Boga. Zahvalno srce je kao zimzeleno drvo: bilo da pada sneg ili da šiba vetar i lije kiša, zimzeleno drvo nikada ne odbacuje svoje listove. Ono je isto u svakom godišnjem dobu - zeleno. Kako bi to izgledalo kada bismo bili u društvu vernika koji su uvek zahvalni Bogu, bez obzira na okolnosti? Zamislite crkvu u kojoj svi rado izražavaju svoju zahvalnost.

Apostol Pavle podseća crkvu koja doživljava nevolje kako put zahvalnosti neguje neodoljivi duh radosti. Apostol moli crkvu da se usmeri na blagodat Božju koja ih uzdiže i da će tada zahvalnosti biti u izobilju. »Jer je sve vas radi, da blagodat umnožena izobiluje hvalama na slavu Božiju. Zato nam se ne dosađuje; no ako se naš spoljašnji čovek i raspada, ali se unutrašnji obnavlja svaki dan« (2. Korinćanima 4,15.16). Crkva kojoj apostol Pavle piše izdržala je mnoge probleme koji bi, sami po sebi, mogli da unište radost svake verske zajednice. Apostol Pavle poziva vernike da svoje oči usmere visoko u zahvalnom proslavljanju Boga i da prime blagoslove koji nadilaze okolnosti u kojima žive. Ovaj poziv važi i za nas danas, zato proslavimo Boga jer je on toga dostojan.

4. PRIJATELJSTVO

(Ukoliko je moguće izaberite dve osobe koje će pročitati ovaj tekst s obzirom da tekst govori o kontrastima)

Običan prijatelj, kada vas poseti, deluje kao gost. Pravi prijatelj, kada vas poseti, oseća se kao kod svoje kuće.

Običan prijatelj vas nikada nije video kako plačete. Pravi prijatelj ima rame natopljeno vašim suzama.

Običan prijatelj donese spremljenu hranu za slavlje koje ste organizovali. Pravi prijatelj dođe ranije i pomaže vam u pripremi, a odlazi kasnije kako biste zajedno sve očistili.

Običnom prijatelju ne prija kada ga zovete kasno. Pravi prijatelj vam stavlja do znanja da ga možete pozvati kad god želite.

Običan prijatelj govori sa vama o vašim problemima. Pravi prijatelj vam pomaže u vašim problemima.

Običan prijatelj smatra da je prijateljstvo završeno kada ste se posvađali. Pravi prijatelj vas zove telefonom posle vašeg nesporazuma.

Običan prijatelj očekuje da uvek budete njemu na raspolaganju. Pravi prijatelj je stalno spreman da vama priskoči u pomoć.

»U svako doba ljubi prijatelj, i brat postaje u nevolji.« (Priče 17:17)

»Udarci od prijatelja istiniti su, a celivi nenavidnikovi lažni.« (Priče 27:6.)

»Ko ima prijatelja, valja da postupa prijateljski, jer ima prijatelja vernijih od brata.« (18:24)

»Ljubav dugo trpi, milokrvna je, ljubav ne zavidi; ljubav se ne veliča; ne nadima se; ne čini što ne valja, ne traži svoje, ne srdi se, ne misli o zlu, ne raduje se nepravdi, a raduje se istini, sve snosi, sve veruje, svemu se nada, sve trpi. Ljubav nikad ne prestaje.« 1. Korinćanima 13:4 – 8.

Božja reč nas ovog jutra poziva: »Dečice moja! Da se ne ljubimo rečju ni jezikom, nego delom i istinom« 1. Jovanova 3:18

Neka to bude stvarnost u našim životima i u našoj crkvi.

5. PLOD POKAJANJA

U hodu sa Gospodom, naš život se kreće između »Oprosti nam« i »Hvala«. Kajanje i zahvalnost su dve nezaobilazne karakteristike iskustva vernih. Međutim, Bog ne želi tek pusto kajanje, već sinove i kćeri koji su se pokajali. Pitanje je, kako raspoznati pravo pokajanje u sopstvenom i životima drugih?

Reč »Tešuva« - pokajanje, u našem jeziku najčešće prevedena kao vraćanje ili obraćenje, na Hebrejskom znači - okrenuti se, ili obratiti od nečega ka nečem drugom. (Jeremija 4,1) Dakle, to nije prosto uzdržavanje ili odvrćanje od greha, već potpun povratak Bogu pri kome grehu okrećemo leđa. (Uporedite sa tekstom u Osija 7,16)

Smisao pokajanja na hebrejskom je veoma jak i direktan. Pokajanje se ne zasniva na osećanju žalosti, već na odluci da se više ne greši. Žalost i stid mogu doći i kasnije. (Pogledaj: Jeremija 31,19; zapazi da prvi deo stiha u stvari kaže 'jer pošto se pokajah, ražalostih se' i da kao celina upućuje na grižu savesti.)

Tešuva takođe znači i - odgovor. Povratak, ili obraćenje Bogu je naš odgovor Njemu, koji nikada ne prestaje da nas poziva da Mu se vratimo. Biblijska terminologija ne poznaje obraćenje kao zasebnu kategoriju rezervisanu za one koji ne veruju - 'neobraćene', već za Božji narod koji je posrnuo u hodu s Bogom ili čiji se odnos sa Njime pokvario zbog greha.

Dakle, izvorno značenje pokajanja, kao što se iz ovoga može videti, stoji u oštroj suprotnosti sa praksom, koja pokajanje tretira kao beskrajno kajanje, žaljenje zbog učinjenog, koje mnogo puta ne predstavlja išta više od samosažaljenja, ili čak pokušaj 'kupovine' Božjeg oprosta, što sve u suštini ne uključuje promenu stava i dela.

Davidova 'tešuva' - obraćenje ili pokajanje - je počelo pošto je shvatio da je sagrašio sa Vitsavejom . Od tada se David promenio, porastao, postradao i konačno osetio slobodnim od krivice. Tako, on počinje iznova sa nadom da mu je prošlost izbrisana, gresi poništeni i da je pred njim novi život.

U Psalmu 26, David priziva vreme kada je rekao Bogu, »Ispitaj me, Gospode, i iskušaj me; pretopi što je u meni i srce moje.« David se ovde poziva na momenat u svom životu kada je uskliknuo Bogu, da treba da ga okuša, uveren da će proći test.

Ovo iskustvo nije tako često; mnogo češće mi kao da pokušavamo da nađemo put povratka Bogu, i ako smo uspešni u tome molimo se i nadamo da On prihvata našu molitvu u pravednosti. Nasuprot tome Bog želi da svi imamo iskustvo pokajanja kakvo je imao David i budemo uvereni da nam on prašta i oslobađa nas krivice. Ispitajmo sebe kakav je naš odnos prema grehu i Božjem praštanju.

6. POŠTENJE

Jedan uspešan hrišćanski biznismen je ušao u duboku starost i shvatio da je došlo vreme da ga neko zameni. Umesto da sam izabere svog naslednika među svojim pomoćnicima ili svojom familijom, on je odlučio da uradi nešto neuobičajeno. Pozvao je sve potencijalne kandidate, finansijske direktore, šefove pogona, blagajnike i lične savetnike i održao im sledeći govor:«Dragi prijatelji, došlo je vreme da ja završim moje poslovanje i odem u zasluženu penziju. Takođe sada je najbolje da odredim novog generalnog direktora koji će voditi našu firmu u budućnosti. Odlučio sam da to bude jedan od vas.»

Mladi, perspektivni šefovi su bili zbunjeni, ali je generalni direktor nastavio: »Ja dajem svakome od vas po jedno seme. To je vrlo specijalno seme. Želim da ga posadite, da ga zalivate i da se ponovo zajedno okupimo sledeće godine da vidimo šta ste uradili od semena koje sam vam dao. Tada ću odlučiti ko će biti moj naslednik.«

Jedan čovek po imenu Džim je bio na tom sastanku i kao svi prisutni dobio je svoje seme. Kada je stigao kući, podelio je sa svojom ženom direktorova razmišljanja i tako su oni zajedno odlučili da neguju biljku koja će niknuti. Pronašli su jednu lepu saksiju, stavili

đubrivo, uzeli termometar, pročitali nekoliko knjiga o negovanju biljaka i živeli u ritmu novosti iz saksije.

Svakog dana su zalivali zemlju i nestrpljivo čekali da nešto nikne. Posle oko tri sedmice, neki od Džimovih kolega su već počeli u uredu da govore o biljci koja raste. Džim je detaljno razgledao svoju biljku, ali se ništa nije dešavalo.

Tri, četiri, pet nedelja su prošle, a još uvek ništa. Sada se nekoliko diskutovalo o saksijama. Na zajedničkim ručkovima su se razmenjivale praktične ideje o brzom rastu, jedino je Džim shvatio da nema ničega i da je on jedini neuspešan.

Šest meseci kasnije, opet ista priča. Ništa nije bilo u Džimovoj saksiji. On je došao do ubeđenja da je nešto uradio pogrešno. Možda previše vode, ili loše đubrivo, ili pak nešto drugo što nije mogao da objasni. Znao je da je uradio najbolje što je mogao, a bilo mu je tako žao da shvati kako je ostao bez rezultata.

Godina je uskoro došla svome kraju i mladi šefovi su se ponovo okupili oko generalnog direktora sa svojim biljkama. Džim je ispričao svojoj ženi da neće doneti praznu saksiju. Ali ona ga je zamolila da pošteno kaže šta se desilo.

Džim je osećao podmukli bol u stomaku. Ovo će sigurno biti za njega najnezgodniji trenutak u životu. Ipak znao je da je njegova žena u pravu. Čvrsto je bio ubeđen da ništa pogrešno nije uradio. Uneo je zato svoju praznu saksiju u prostoriju za sastanke uprave. Tamo je ugledao različite biljke negovane od strane ostalih kolega. Sve su bile prelepe, upravo privlačne u njihovoj različitosti. Stavio je svoju saksiju na pod dok su se mnogi od njegovih prijatelja slatko nasmejali. Bio je u pravu. Pred njim su bili tužni trenuci.

Kada je generalni direktor stigao, prešao je pogledom preko svih biljaka i pozdravio mlade kandidate. Džim je pokušao da bude što dalje od njega, kako ne bi morao da susretne njegov pogled.

»Kako ste samo lepe biljke iznegovali« počeo je glavni šef. »Vidim da mi neće biti jednostavno da pronađem mog naslednika.« A zatim je odjednom zapazio Džimovu praznu saksiju. Rekao je vice predsedniku da dovede Džima napred.

Džim je pretrnuo. »Sada će bruka biti velika«, pomislio je on. »Možda će me moj gazda izbaciti iz firme.«

Kada je došao napred, generalni direktor ga je zapitao šta se desilo sa njegovim semenom. Džim je pošteno sve ispričao do kraja.

Generalni direktor je zatražio od svih da sednu, osim Džima. Pogledao je u sve prisutne, zatim u Džima i rekao: »Džim, ja sam ponosan na tebe. Poštovani prisutni, Džim je postao novi generalni direktor firme.«

Sve je izgledalo gotovo nestvarno za Džima. »Pa kako je to moguće? Moja saksija je bila prazna.«

Zatim je gazda firme objasnio čitavu situaciju: »Pre godinu dana ja sam svakome od vas dao seme koje ne može ništa da rodi. Seme koje je bilo mrtvo, sterilno. Svaki od vas, kada je video da ništa ne raste iz tog semena, odlučio je da ga zameni uspešnim semenom. Svaki od vas, osim Džima. Svi ste mi doneli biljke i cveće od vašeg semena a ne od mog. Jedino je Džim ponizno prihvatio neuspeh i imao dovoljno hrabrosti i poštenja da mi donese praznu saksiju. Vi ste svi tražili uspeh po svaku cenu. Džim se trudio da uspeh dođe, ali je njegovo poštenje bilo važnije od uspeha. Zbog toga je on danas generalni direktor.«

Stari direktor je nastavio:

Ako sejete poštenje, požnjećete poverenje.

Ako sejete dobrotu, požnjećete prijateljstvo.

Ako sejete poniznost, požnjećete pravu veličinu.

Ako sejete jednostavnost, požnjećete trajnu radost.

Ako sejete otvorenost, požnjećete respekt.

Ako sejete odanost na poslu, požnjećete uspeh.

Ako sejete oprostaj, požnjećete pomirenje.

Ako sejete veru u Boga, požnjećete večni život.

Zato, pazite šta sada sejete, jer će to odrediti šta ćete kasnije žnjeti.«

»A dalje, braćo moja, šta je god istinito, šta je god pošteno, šta je god pravedno, šta je god prečisto, šta je god preljubazno, šta je god slavno, i još ako ima koja dobrodetelj, i ako ima koja pohvala, to mislite.« Filibljanima 4:8

7. GLEDATI NAPRED SA NADOM

Psalam 27,1.14

Suočeni sa ekonomskom krizom, ratovima, nestašicom hrane i stalnim promenama s kojima moramo da se borimo svakoga dana, mi osećamo da je ta obeshrabrujuća situacija ponekad suviše teška da

bismo je mogli podneti. Tako je mnogo ljudi palo kao žrtva depresije zbog socijalnog i ekonomskog položaja u kome se nalaze, dok su drugi iscrpljeni i fizički bolesni zbog ličnih poteškoća i stresa.

I dok se depresija pojačava, telesna odbrana slabi. Ali, koliko bismo morali da budemo zahvalni što je Božja reč, Biblija, puna poruka nade – poruka, koje, kada se prouče i prihvate, mogu da nadahnu dušu i da je ojačaju. Te poruke mogu da obnove zdravlje telu obolelom od briga i žalosti. Očigledno je da je David napisao naš današnji tekst dok je bežao od svog buntovnog sina Avesaloma. Pročitajte ga sada ukoliko to već niste učinili! Takvi tekstovi nas i danas mogu nadahnuti da nastavimo borbu kada stanje postane teško. O tim tekstovima možemo čitati: »Strah je mračna senka koja nas obavlja i konačno od nas stvara zarobljenike. Svaki od nas bio je zarobljen strahom bar ponekad – strahom od odbacivanja, nerazumevanja, nesigurnosti, bolesti ili čak smrti. Ali, mi možemo savladati strah služeći se blistavim Gospodnjim svetlom koje nas oslobađa i donosi nam spasenje« (*Life Application Study Bible*, str. 929). »Psalam se završava ponavljanjem poziva: 'Čekajte, kažem vam, na Gospoda!' – kao da psalmista želi da duboko u naš um usadi misao da u vreme sumnje i opasnosti, umesto da očajavamo, treba da idemo napred 'u sili Gospoda Boga' (Psalam 71,16).« (*The SDA Bible Commentary*, sv. 3, str. 697)

8. VRHUNSKI ISPIT

U daljini moglo se primetiti kako se rana zora budi i prikrada preko brda, rasterujući tamu noći i najavljujući novi dan. Osim šuma valova koji su lagano zapljuskivali obalu i po kojeg krika neke usamljene ptice, nikakav zvuk nije remetio tišinu ranog jutra.

»*Ljubiš li Me?*«

Pitanje je iznenadilo one koji su ga slušali. Mala grupa ljudi što je sedela pored vatre na obali Galilejskog mora upitno je pogledala na Govornika. Očekivanjem su sijale Njegove oči. Sedeo je tiho, gledao u jednoga od njih i čekao odgovor.

»*Simone Jonin, ljubiš li me?*«

Hristos postavlja pitanje u kojem je reč o višoj ljubavi, o ljubavi koja više uključuje intelekt i volju negoli ljudske osećaje. Ali Petar

više nije siguran u sebe. Izneverio je jedanput, može izneveriti opet. Budući da nije siguran da će dati iskren odgovor na Učiteljevo pitanje, Petar odgovara rečima koje izražavaju emocionalnu ljubav ili ličnu privrženost: »*Da, Gospode, ti znaš, da te ljubim.*«

Pitanje se ponavlja. Odgovor je opet isti. Učitelj pita treći put: »*Simone Jonin, ljubiš li me?*«

A Petru, velikom plemenitom Petru, srce gotovo puca od jada pri pomisli da njegov Gospod sumnja u njega. Zato odgovara uzbuđen i drhtavim glasom: »*Gospode, ti sve znaš, ti znaš da te ljubim.*«

To pitanje nazvali smo VRHUNSKI ISPIT. Je li to zaista bio najviši ispit odanosti i privrženost? Da li je to najveća izjava koju ljudske usne mogu izreći? Nije li bilo i veće? Da li je Isus pogrešio? Petrov život ne ukazuje na neku takvu grešku. Isus je bio voljan da sve utemelji na tom jednom jednostavnom pitanju. Znao je šta radi, znao je da postavlja najbitnije pitanje. Danas, nakon skoro dvadeset vekova, još uvek možemo ovo pitanje držati vrhunskim ispitom našeg duhovnog života. Od ovog pitanja zavisi naš duhovni oporavak i rast. Od ovog pitanja zavisi naša večna budućnost. Ovo pitanje Bog postavlja i svima nama ovog jutra. Kakav ćemo odgovor dati?

9. PROMENA

Jednog dana, Isus je hodao granicom između Judeje i Samarije. »A kad ulažaše u jedno selo sretoše Ga deset gubavih ljudi, koji staše izdaleka, i podigoše glas govoreći: Isuse učitelju! Pomiluj nas. I videvši ih reče im: Idite i pokažite se sveštenicima. I oni idući očistite se. A jedan od njih videvši da se isceli povrati se hvaleći Boga glasno, I pade ničice pred noge Njegove, i zahvali Mu. I to beše Samarjanin. A Isus odgovarajući reče: Ne isceliš li se deseterica? Gde su dakle deveterica? Kako se među njima koji ne nađe da se vrati da zahvali Bogu, nego sam ovaj tuđin?« (Luka 17,12-18)

Važno je da zapazimo da su svih deset gubavaca zapomagali i molili Isusa da im pomogne. Na granicama neznabožackih zemalja, ova mešovita grupa društvenih izgnanika sustigla je Isusa i molila Ga da ih izleči. Isus je odgovorio na njihovu molbu i vratio im zdravlje.

Ali, Biblija kaže da se »jedan od njih, videvši da se isceli, povrati hvaleći Boga glasno«.

Još jedna važna pouka u ovoj priči je da je samo jedan gubavac »video« da se izlečio. Sigurno da drugi nisu mogli da ne vide čudesan način na koji je guba napustila njihovo telo. Morali su da vide. Reč koja se koristi u ovom izveštaju znači mnogo više od običnog posmatranja, ona znači opažanje. Reč predlaže da je jedan gubavac razumeo značenje čuda. Kada je gubavac razumeo šta mu se stvarno dogodilo, on se ispunio zahvalnošću. Ostalih devet možda su videli, ali nisu dovoljno dugo razmišljali o čudu. Jedan gubavac lično se vratio i zahvalio svom Lekar proslavljanjem koje je bilo glasno i jasno. Značajno pitanje koje je Isus postavio glasi: »Gde su dakle devetorica?«

Elen Vajt, u *Čežnji vekova*, kaže, »Dao je sva bogatstva neba da ih otkupi, pa ipak su ravnodušni prema Njegovoj velikoj ljubavi« (str. 293). Možda Spasitelj i danas postavlja isto pitanje. Gde su vernici? Gde su ljudi koji dolaze sa srcem punim zahvalnosti? Gde su ljudi koji su tako duboko dirnuti Božjom milošću na Golgoti da im je otkupljenje jedina tema vredna razgovora? Gde su oni čiji su životi promenjeni istinom jevanđelja? Gde su Božja deca koja se žale samo zbog nedostatka reči da izraze ljubav koju osećaju prema Bogu zbog onoga što je učinio za njih? Autor Džordž Meredith kaže: »Zahvalnost je memorija srca.« Razmislite kako je danas lako da zaboravimo šta je Bog uradio za nas, ili kako jednostavno može da nam prođe dan a da i ne opazimo Božje blagoslove, kao što se dogodilo s devet gubavaca iz *Jevanđelja po Luki*.

10. ZAJEDNIŠTVO

Postoji priča o jednom čoveku koji je od svog sina tražio da prelomi svežanj grana koji je ležao u blizini gomile drveta. Vraćajući se kasnije da proveri šta dečak radi, pronašao je veoma očajnog dečaka koji je i dalje, na kolenima, pokušavao da prelomi svežanj grana. Dečak je naslonio svežanj na ambar i pokušavao da stane u sredinu i tako ga prelomi, ali grane su bile previše jake. Potpuno očajan, dečak je skakao gore-dole po svežnju, nadajući se da će ga konačno prelomiti. Ali, nije uspeo. Trljajući izubijana kolena, dečak je bespomoćno posmatrao

oca. Onda je otac odvezao svežanj i počeo da prelama grane, jednu po jednu. Za nekoliko minuta, sve su grane bile polomljene.

Slično tome, crkva je snažnija kada su vernici povezani međusobno, sa ujedinjenim ciljem. Naše pesme hvale punije su i vedrije kada ih peva cela crkva. Molitve i svedočanstva drugih podupiru čitavo Hristovo telo onako kako to nikada ne bi moglo da se dogodi u izolaciji. Ako smo sami, ranjivi smo i podložni obeshrabrenju, ali zajedno, čak iako se radi o maloj grupi, imamo neverovatnu otpornost. Ista dinamika koja nas jača čini da naše bogoslužje postane mnogo bogatije iskustvo. Renesansni pesnik, Džon Don, izrazio je ljudsku potrebu za zajednicom rečima: »Niko nije ostrvo.«

»Koji dakle rado primiše reč njegovu krstiše se; i pristade u taj dan oko tri hiljade duša. I ostaše jednako u nauci apostolskoj, i u zajednici, i u lomljenju hleba, i u molitvama. I uđe strah u svaku dušu; jer apostoli činiše mnoga čudesa i znake u Jerusalimu. A svi koji verovali behu zajedno, i imahu sve zajedno. I tečevinu i imanje prodavahu i razdavahu svima kao što ko trebaše. I svaki dan behu jednako jednodušno u crkvi, i lomljahu hleb po kućama, i primahu hranu s radošću i u prostoti srca, Hvaleći Boga, i imajući milost u sviju ljudi. A Gospod svaki dan umnožavaše društvo onih koji se spasavahu« (Dela 2,41-47).

Dok zamišljate kako je crkva tada mogla da izgleda, kakva je ona bila u poređenju s vašom crkvom danas? Nije sasvim mudro očekivati da novozavetno iskustvo treba da se ponovi i danas. Postoje mnoga područja koja ne mogu da se uporede: Mi imamo Biblije, štamparije i široki raspon medijskih mogućnosti koje njima nisu bile na raspolaganju. Veći deo sveta, mada ne i sav, upoznat je s porukom hrišćanstva, dok je u Novom zavetu to bila samo glasina. Crkvu je tada činila samo šačica vernika, što danas nije slučaj. Ali, bez obzira koliko crkva raste ili s kakvim teološkim problemima se bori, najsnažnija sila za Božje carstvo uvek će biti mala grupa vernika koji rade za Hrista.

Draga braćo i sestre iskoristimo ovu subotu da ojačamo svoju zajednicu sa Bogom i našu crkvenu zajednicu ovde na zemlji.

11. OSLOBOĐENI ROPSTVA KROZ BLAGODAT

U malom selu, u kome je živeo, Vilfreda su deca i odrasli poznavali kao čoveka koji psuje, proklinje i tuče se, i niko se nije usuđivao da mu se suprotstavi. Nikada nije prošao dan a da se nije izvikao ili nekoga ispsovao. Njegova preka narav bila je razlog što je tukao svoju neposlušnu decu, što se svađao sa strancima u pivnici, ako su rekli ili učinili nešto što mu se nije dopadalo.

A onda se, jednoga dana, održavalo bogoslužjenje u selu, i Vilfred je, iako pijan, bio prisutan. Psovao je čak i na tom mestu. Na kraju propovedi pastor je razgovarao s njim, a zatim ga je sledećeg dana posetio u njegovoj kući. U narednim danima Vilfred je pohađao bogoslužjenja i postao vernik.

Ljudi nisu mogli da poveruju kakva se promena dogodila u njemu. Prestao je da psuje. Jednoga dana žena mu je rekla: »Ako postoji išta što je crkva učinila za tebe, to je da ti je oduzela psovanje.« Na to je Vilfred odgovorio: »Draga moja, to nije učinila crkva; to je preobražavajuća blagodat Božja koje je promenila moj život. Isus je uzeo od mene moju staru prirodu i dao mi novu.«

»Jer se pokaza balgodat Božja koja spasava sve ljude, učeći nas da se odrečemo bezbožnosti i želja ovoga sveta, i da pošteno i pobožno i pravedno poživimo na ovome svetu, čekajući blažena nada i javljanje slave velikoga Boga i Spasa našega Isusa Hrista, koji je dao sebe za nas da nas izbavi od svakoga bezakonja i da očisti sebi narod izabrani koji čezne za dobrim delima.«

Obilna Božja blagodat ima tri dimenzije – prošlu, sadašnju i buduću. Kada prihvatimo Njegovu blagodat, mi postajemo nova osoba i naša prošlost je sahranjena u Hristu. Dobijamo slobodu od greha. Dok hodamo sa Gospodom, naš promenjeni život dokaz je o njegovoj obilnoj bagodati u nama. Čak i ako sagrašimo, Njegova nam je blagodat, i uvek će biti, na raspolaganju, da nam oprost i ako priznamo i pokajemo se za svoje grehe. Božja blagodat je divna, bezgranična, izobilna i uvek pouzdana, pa ipak mnogi danas, iako su poznali blagodat, još uvek žive u ropstvu greha. Zašto je to tako? Šta to sprečava da se živi u slobodi koju nam je Hristos doneo kroz blagodat? Postoje ograničenja blagodati ili, slobodno ih mogu nazvati ubice blagodati u nama, koje sprečavaju da se blagodat

reflektuje u našem životu, kako bismo živeli u sili Hristovoj i slobodni od ropstva greha. Ima ih mnogo više, ali ovom prilikom navešću pet ubica blagodati u našem životu: 1. zloupotreba ljudske slobode; 2. krivica; 3. »jeftina blagodat«; 4. legalizam; 5. preziranje blagodati.

Ove sedmice smo proučavali biblijsku pouku koja govori o zavisnostima koje nastaju kao posledica zloupotrebe ljudske slobodne volje. Bog nam nudi svoju blagodat i poziva nas da se odrekemo svakog greha. Učinimo to danas!

12. VODA ŽIVOTA I ŽIVOT U DUHU

Istraživači svemira u potrazi za dokazima života na drugim planetama najpre tragaju za vodom. Svako zna da život, barem onako kako ga mi znamo, ne može da postoji bez vode. Ovo što primenjujemo na fizički život možemo da primenimo i na duhovni. Ono što Isus nudi svakoj osobi koja veruje u Njega nije komplet suvih ideja već voda koja gasi žeđ, koja će u Njemu postati »izvor vode koja teče u život večni«. (Jovan 4,14.) Obećana količina vode toliko je velika da teče ne u tankim mlazevima, već u rekama koje se »izlivaju« u naše srce da osveže i nas i druge. Šta je ova divna životodavna voda? Prema Isusu, to je Sveti duh, kroz kojeg On puni i vodi one koji veruju u Njega, koji sačinjavaju Njegovu crkvu na zemlji.

Jasno je da je rad Svetoga duha tako povezan sa Isusovim radom da je nemoguće jedno odvojiti od drugoga. Kao što bez vode nema fizičkog života, tako bez Svetog Duha nema duhovnog života.

Ako želim da moja buduća crkva bude stvarno hristocentrična, ona mora da bude ispunjena Duhom. Ako moja crkva stvarno želi da bude Hristovo telo, ne samo u teoriji već i u delu kroz koje On nastavlja da hoda i razgovara sa ljudima kao što je to nekada činio, onda Sveti duh mora da ispuni svaki njen deo, da utiče na svaki stav i svaku akciju. Ovo je duboka ideja, a niko je ne opisuje bolje od apostola Pavla u čuvenom zatvorskom pismu upućenom crkvi u Efesu:

»Da se Hristos useli verom u srca vaša, da budete u ljubavi ukorenjeni i utemeljeni; da biste mogli razumeti sa svima svetima šta je širina i dužina i dubina i visina, i poznati pretežniju od razuma ljubav Hristovu, da se ispunite svakom puninom Božijom.« (Efescima 3,17-19.)

Neka nas Duh Božji i danas ispuni radošću dok budemo izražavali zahvalnost za izvor koji nam je uvek dostupan.

13. DA LI ZNATE SVOJE KRAJNJE ODREDIŠTE?

Albert Ajnštajn je mnogo putovao po Evropi vozom. Na jednom od njegovih putovanja konduker se zaustavio kraj njega da preglada kartu, ali Ajnštajn nije mogao da je pronađe. Silno zbunjen, kopao je po džepovima svog kaputa i tašni, tražeći kartu. Ali, nije imao sreće.

Konduker je rekao: »Mi svi znamo ko ste vi, dr Ajnštajn. Siguran sam da ste kupili kartu. Ne brinite. Sve je u redu.« Konduker je nastavio da ide prolazom između sedišta pregledajući ostale karte. Pre no što je prešao u sledeća kola, međutim, on se okrenuo i video dr Ajnštajna kako puzi, gledajući ispod sedišta i tražeći kartu. Konduker se vratio i blago kazao: »Dr Ajnštajn, molim vas da ne brinete. Ja znam ko ste vi.«

Ajnštajn je podigao pogled i rekao: »Znam i ja ko sam, ali ne znam kuda idem!«

»Kuda ja idem?« Da li ste ikada sebi postavili to pitanje? Ono često dobija šaljiv odgovor. »Ne znam, ali kad tamo stignem, obavestiću vas.« Međutim, to je veoma bitno pitanje kad se odnosi na čovekovo krajnje odredište.

Razmislite o tome. Bog ima plan za nas da zauvek živimo život s Njim, ima za nas mesta gde ćemo ići i nikada se ne dosađivati, i ljude s kojima ćemo uživati u sjajnom životu i nikada se od njih umoriti. On planira sve ovo na duge staze.

Mi ćemo zidati kuće i nikada nećemo morati da ih prodamo, putovati u prekrasna mesta a da se pri tom ne umorimo niti uplašimo od onoga što bi se moglo desiti. I što je najbolje od svega, mi ćemo imati najboljeg prijatelja koga smo ikada videli – samoga Boga.

On je sve to omogućio; poslao je svog Sina sa pozivnicom. Šta možete reći na to? Ako ste kao ja, onda ste prilično zagrejani za čitav posao. Nadam se da jeste; ja lično, radujem se nebu više nego nečem drugom. Nadam se da se i vi radujete. Znam da se i Bog raduje; On je verovatno mnogo pričao o tome. Ja se samo nadam da ćete vi odgovoriti na Njegov poziv.

Proverite ponovo svoju kartu. Proverite da li na njoj piše: »Nebo«.

Izdaje: Glavni odbor hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za Subotnu školu pri Glavnom odboru
Odgovara: Igor Bosnić
Umnoženo u kancelariji izdavača - 2010.
Za internu upotrebu